অধ্যায় ১২ নিৰুপমা বৰগোহাঞিঃ জীৱন আৰু কৃতি

অধ্যায় গাঁথনি

১২.১ উদ্দেশ্য
১২.২ পৰিচয়
১২.৩ নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ জীৱন আৰু কৃতি
১২.৪ নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ উপন্যাসৰ সাধাৰণ বৈশিষ্ট্য
১২.৫ অধ্যায়টিৰ পৰা আমি কি শিকিলোঁ
১২.৬ অধিক জানিবলৈ
১২.৭ অগ্রগতি নিৰীক্ষণ
১২.৮ আৰ্হি প্রশ্ন

১২.১ উদ্দেশ্য

এই অধ্যায়টি অধ্যয়ন কৰি আপুনি—

- নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ জীৱন আৰু সাহিত্যকর্ম সম্পর্কে জানিব পাৰিব।
- ঔপন্যাসিক হিচাপে নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ অৱদান মূল্যায়ন কৰিব পাৰিব।
- তেওঁৰ সাহিত্যসৃষ্টিৰ মূল ধাৰাসমূহ বুজি পাব।
- নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ উপন্যাসসমূহৰ বিষয়বস্তু আৰু শিল্পবৈশিষ্ট্য বিশ্লেষণ কৰিব পাৰিব।
- অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যত তেওঁৰ স্থান নিৰূপণ কৰিব পাৰিব।

১২.২ পৰিচয়

ইয়াৰ আগৰ অধ্যায়ত আপুনি নৰকান্ত বৰুৱাৰ *ককা দেউতাৰ হাড়* উপন্যাসৰ শিল্পসফলতা আৰু বৈশিষ্ট্যসমূহ সম্পর্কে অধ্যয়ন কৰিলে। সেই আলোচনাৰ জৰিয়তে আধুনিক অসমীয়া উপন্যাসৰ এক বিশেষ ধাৰাৰ বিষয়ে অৱগত হৈছে।

এই অধ্যায়ত অসমীয়া সাহিত্যৰ বিশিষ্ট ঔপন্যাসিকা নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ জীৱন, সাহিত্যকৃতি আৰু উপন্যাসসমূহৰ সাধাৰণ বৈশিষ্ট্য সম্পর্কে আলোচনা কৰা হ'ব। সমাজ-সচেতন আৰু নাৰীবাদী লেখিকা হিচাপে তেওঁৰ অৱদানৰ বিষয়েও আলোকপাত কৰা হ'ব।

আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ অন্যতম বিশিষ্ট সাহিত্যিক হৈছে নিৰুপমা বৰগোহাঞি। গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক, নিবন্ধকাৰ আৰু সম্পাদক হিচাপে তেওঁ অসমীয়া সাহিত্যলৈ উল্লেখযোগ্য অৱদান আগবঢ়াইছে। বিশেষকৈ অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যত নাৰী-জীৱন, সামাজিক বৈষম্য, মধ্যবিত্ত সমাজৰ

সংকট, মূল্যবোধৰ অৱক্ষয় আৰু ব্যক্তি-মানসৰ জটিলতাক তেওঁ গভীৰ সংবেদনশীলতাৰে ৰূপায়িত কৰিছে।

নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ সাহিত্যচর্চা বিংশ শতিকাৰ দ্বিতীয়ার্ধৰ অসমীয়া সমাজ-জীৱনৰ সৈতে ওতপ্রোতভাৱে জড়িত। স্বাধীনতাৰ পিছৰ অসমৰ সামাজিক পৰিৱর্তন, গাঁও আৰু চহৰৰ দ্বৈত বাস্তৱতা, নাৰীৰ আত্মপৰিচয়ৰ সন্ধান আৰু সামাজিক অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে প্রতিবাদ তেওঁৰ সাহিত্যৰ কেন্দ্রীয় বিষয়। এই কাৰণেই তেওঁ অসমীয়া সাহিত্যত সমাজ-সচেতন আৰু নাৰীবাদী লেখিকা হিচাপে বিশেষ মর্যাদা লাভ কৰিছে।

তেওঁৰ উপন্যাসসমূহ কেৱল সাহিত্যিক কল্পনাৰ সৃষ্টি নহয়; সমাজৰ বাস্তৱ অভিজ্ঞতাৰ শিল্পিত ৰূপ। সেয়েহে তেওঁৰ সাহিত্যক অসমীয়া সমাজ-জীৱনৰ এক মূল্যবান দলিল বুলিও গণ্য কৰা হয়।

১২.৩ নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ জীৱন আৰু কৃতি

নিৰুপমা বৰগোহাঞি আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ অন্যতম শক্তিশালী কণ্ঠস্বৰ। তেওঁৰ জন্ম ১৯৩২ চনৰ ১৭ মার্চ তাৰিখে গুৱাহাটীত হয়। পিতৃ যাদৱ চন্দ্র তামুলী আৰু মাতৃ কাশেশ্বৰী তামুলীৰ পৰিয়ালত জন্মগ্রহণ কৰা নিৰুপমা বৰগোহাঞিয়ে শৈশৱৰ পৰাই অসাধাৰণ মেধা আৰু অধ্যৱসায়ৰ পৰিচয় দিছিল। তেতিয়াৰ অসমীয়া সমাজত নাৰী শিক্ষাৰ পৰিসৰ সীমিত আছিল যদিও তেওঁ শিক্ষাৰ ক্ষেত্রত অগ্রণী ভূমিকা গ্রহণ কৰিছিল। এই শিক্ষাৰ পৰিৱেশ আৰু পাৰিবাৰিক উৎসাহে তেওঁৰ ব্যক্তিত্ব গঠনত গুৰুত্বপূর্ণ ভূমিকা পালন কৰে।

১৯৪৮ চনত তেওঁ গুৱাহাটীৰ পৰা প্রৱেশিকা পৰীক্ষাত উত্তীর্ণ হয়। তাৰ পাছত উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়লৈ যায় আৰু ১৯৫৪ চনত ইংৰাজী বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্রী লাভ কৰে। পৰৱর্তী সময়ত ১৯৬৫ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা অসমীয়া বিষয়তো স্নাতকোত্তৰ ডিগ্রী অর্জন কৰে। ইংৰাজী আৰু অসমীয়া—দুয়োটা ভাষা-সাহিত্যৰ গভীৰ অধ্যয়নে তেওঁৰ সাহিত্যিক চেতনাক সমৃদ্ধ কৰে আৰু বিশ্বসাহিত্যৰ লগত অসমীয়া সাহিত্যৰ তুলনামূলক বোধ গঢ়ি তোলে।

কর্মজীৱনত তেওঁ প্রথমে শিক্ষকতা পেছা গ্রহণ কৰে। গুৱাহাটীৰ নেতাজী ৰে'লৱে হাইস্কুল, নলবাৰী, মাজুলী, গোৱালপাৰা, উত্তৰ লক্ষীমপুৰ আদিৰ বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানত শিক্ষাদান কৰি তেওঁ এগৰাকী সফল শিক্ষয়িত্রী হিচাপে পৰিচিতি লাভ কৰে। ইয়াৰ লগতে সাংবাদিকতা আৰু সম্পাদনাৰ ক্ষেত্রতো সক্রিয় ভূমিকা পালন কৰে। নীলাচল, জনজীৱন, সাঁচিপাত আৰু চিত্রাঙ্গদা আদি আলোচনীৰ সম্পাদনাৰ সৈতে জড়িত হৈ তেওঁ অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ জগতখনলৈ উল্লেখযোগ্য অৱদান আগবঢ়ায়।

নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ সাহিত্যিক জীৱনৰ আৰম্ভণি গল্প ৰচনাৰ জৰিয়তে হৈছিল। সৰুৰে পৰা সাহিত্যৰ প্রতি গভীৰ আগ্রহী এইগৰাকী লেখিকাই নিয়মিতভাৱে গল্প লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰে। 'ৰামধেনু' যুগৰ পূর্বেই তেওঁৰ সাহিত্যচর্চা আৰম্ভ হৈছিল। সাহিত্যজগতত আত্মপ্রকাশৰ সময়ত তেওঁ 'নীলিমা দেৱী' ছদ্মনাম ব্যৱহাৰ কৰিছিল। এই সময়ছোৱাতে তেওঁৰ সাহিত্যিক সত্তাৰ বিকাশ ঘটে।

তেওঁৰ প্ৰাৰম্ভিক গল্পসমূহত মধ্যবিত্ত সমাজৰ দৈনন্দিন জীৱন, নাৰী-মনস্তত্ত্ব, পাৰিবাৰিক সংঘাত আৰু সামাজিক বৈষম্যৰ বাস্তৱ চিত্ৰ দেখা যায়। সাহিত্যিক জীৱনৰ আৰম্ভণিৰ পৰাই তেওঁ সমাজ-সচেতনতা আৰু মানৱীয় দৃষ্টিভংগীৰ পৰিচয় দিয়ে। ইয়াৰ ফলত পাঠক সমাজে তেওঁক অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে আদৰি লয়।

১৯৬৩ চনত প্ৰকাশিত সেই নদী নিৰবধি উপন্যাসখনে তেওঁৰ ঔপন্যাসিক জীৱনৰ শুভাৰম্ভ কৰে। এই উপন্যাসখনৰ জৰিয়তে তেওঁ অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যত এক স্বকীয় স্থান গঢ়ি তোলে। পৰৱৰ্তী সময়ত তেওঁ একেৰাহে বহু উল্লেখযোগ্য উপন্যাস লিখি অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁৰাল সমৃদ্ধ কৰে।

নিৰূপমা বৰগোহাঞিৰ সাহিত্যকৰ্মৰ পৰিসৰ অত্যন্ত বিস্তৃত। তেওঁ গল্প, উপন্যাস, নিবন্ধ, স্মৃতিকথা আৰু সম্পাদনাৰ ক্ষেত্ৰত একে সময়তে সফলতা লাভ কৰিছে। তেওঁৰ গল্পসমূহত নাৰী-জীৱনৰ সূক্ষ্ম অনুভূতি, সমাজৰ বাস্তৱ সমস্যা আৰু মধ্যবিত্ত জীৱনৰ অন্তৰ্দ্বন্দ্ব শক্তিশালীভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। অনেক আকাশ, জীৱন আৰু ফেণ্টাচী, শ্ৰেষ্ঠ গল্প আদি তেওঁৰ উল্লেখযোগ্য গল্পসংকলন।

উপন্যাস সাহিত্যত তেওঁ বিশেষ খ্যাতি অৰ্জন কৰে। সেই নদী নিৰবধি, দিনৰ পিছত দিন, এজন বুঢ়া মানুহ, হৃদয় এটা নিৰ্জন দ্বীপ, অন্তঃশ্ৰোতা, সামান্য অসামান্য, কেকটাছৰ ফুল, ভৰিষ্যত ৰঙা সূর্য, অন্য জীৱন, চম্পাৱতী, অভিযাত্ৰী আদি উপন্যাস অসমীয়া সাহিত্যৰ মূল্যবান সম্পদ। প্ৰতিখন উপন্যাসতেই তেওঁ সমাজৰ কোনোবা বিশেষ সমস্যা বা জীৱনৰ গভীৰ সত্যক সাহিত্যিক ৰূপত প্ৰকাশ কৰিছে।

তেওঁৰ সাহিত্যকৰ্মৰ স্বীকৃতি স্বৰূপে বহু সন্মান আৰু বঁটা প্ৰদান কৰা হৈছে। অভিযাত্ৰী উপন্যাসৰ বাবে তেওঁ ১৯৯৪ চনত অসম সাহিত্য সভাৰ 'হেম বৰুৱা বঁটা' আৰু ১৯৯৬ চনত 'সাহিত্য অকাডেমি বঁটা' লাভ কৰে। এই স্বীকৃতিসমূহে তেওঁৰ সাহিত্যসাধনাৰ গুৰুত্ব আৰু প্ৰভাৱৰ সাক্ষ্য বহন কৰে।

ঔপন্যাসিক নিৰূপমা বৰগোহাঞি

ঔপন্যাসিক হিচাপে নিৰূপমা বৰগোহাঞিৰ অন্যতম বিশেষত্ব হৈছে সমাজ-সচেতনতা। তেওঁৰ উপন্যাসসমূহত স্বাধীনতা-উত্তৰ অসমৰ সমাজজীৱনৰ পৰিৱৰ্তন, মূল্যবোধৰ সংকট, নাৰী-জীৱনৰ সংগ্ৰাম আৰু মধ্যবিত্ত সমাজৰ বাস্তৱতা সুস্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। তেওঁ উপন্যাসক কেৱল কাহিনী কোৱাৰ মাধ্যম হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা নাই; সমাজ বিশ্লেষণৰ এক শক্তিশালী অস্ত্ৰ হিচাপেও ব্যৱহাৰ কৰিছে।

তেওঁৰ উপন্যাসসমূহত নাৰীসত্তাৰ গভীৰ অনুসন্ধান দেখা যায়। পিতৃতান্ত্ৰিক সমাজ ব্যৱস্থাৰ মাজত নাৰীয়ে কেনেদৰে নিজৰ পৰিচয় আৰু মর্যাদা ৰক্ষা কৰিবলৈ সংগ্ৰাম কৰে, সেই বিষয় তেওঁ বিভিন্ন ৰূপত উপস্থাপন কৰিছে। দিনৰ পিছত দিন, অন্য জীৱন, চম্পাৱতী আৰু অভিযাত্ৰীৰ দৰে উপন্যাসত এই বৈশিষ্ট্য বিশেষভাৱে লক্ষ্যণীয়।

নিৰূপমা বৰগোহাঞিৰ উপন্যাসৰ আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ হৈছে বাস্তৱধৰ্মিতা। তেওঁৰ চৰিত্ৰসমূহ বাস্তৱ জীৱনৰ মানুহৰ দৰে। তেওঁলোকৰ সুখ-দুখ, আশা-নিৰাশা, প্ৰেম, হতাশা আৰু মানসিক

সংঘাত পাঠকৰ ওচৰত স্বাভাৱিক যেন লাগে। এই বাস্তৱধর্মী আৰু মনস্তাত্ত্বিক বিশ্লেষণৰ বাবে তেওঁ অসমীয়া সাহিত্যৰ অন্যতম শ্রেষ্ঠ ঔপন্যাসিক হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰিছে।

অগ্রগতি নিৰীক্ষণ

প্রশ্ন নং ১

নিৰূপমা বৰগোহাঞিৰ জীৱন আৰু সাহিত্যিক অৱদান সম্পর্কে চমুকৈ আলোচনা কৰক। (১৫০ শব্দৰ ভিতৰত)

১২.৪ নিৰূপমা বৰগোহাঞিৰ উপন্যাসৰ সাধাৰণ বৈশিষ্ট্য

সমাজ-সচেতনতা

নিৰূপমা বৰগোহাঞিৰ উপন্যাসসমূহৰ অন্যতম মূল বৈশিষ্ট্য হৈছে সমাজ-সচেতনতা। তেওঁ সমাজৰ সমস্যা, বৈষম্য, শোষণ আৰু মূল্যবোধৰ অৱক্ষয়ক সাহিত্যৰ কেন্দ্রীয় বিষয় হিচাপে গ্রহণ কৰিছে। স্বাধীনতা-উত্তৰ অসমৰ সামাজিক পৰিৱর্তন, অর্থনৈতিক অসাম্য আৰু মধ্যবিত্ত সমাজৰ সংকট তেওঁৰ সাহিত্যত বিশেষভাৱে প্রতিফলিত হৈছে।

তেওঁ সমাজৰ সমস্যাবোৰ কেৱল বাহ্যিকভাৱে বর্ণনা কৰা নাই; সমস্যাৰ মূল কাৰণ অনুসন্ধানৰো চেষ্টা কৰিছে। এই কাৰণেই তেওঁৰ উপন্যাসসমূহ সমাজবিজ্ঞানী অধ্যয়নৰ বাবেও গুৰুত্বপূর্ণ। তেওঁ দেখুৱাইছে যে সামাজিক ব্যৱস্থাৰ অসংগতি কেনেদৰে ব্যক্তিজীৱনত প্রভাৱ পেলায়।

এই সমাজ-সচেতন দৃষ্টিভংগীয়ে তেওঁৰ সাহিত্যক এক বিশেষ গভীৰতা প্রদান কৰিছে। ফলত তেওঁৰ উপন্যাসসমূহ পাঠকৰ বাবে কেৱল মনোৰঞ্জনৰ উপকৰণ নহয়; সমাজক বুজি পোৱাৰ এক শক্তিশালী মাধ্যম হিচাপে পৰিগণিত হৈছে।

নাৰী-জীৱনৰ বাস্তৱ চিত্রণ

নিৰূপমা বৰগোহাঞিৰ সাহিত্যৰ অন্যতম উল্লেখযোগ্য বৈশিষ্ট্য হৈছে নাৰী-জীৱনৰ বাস্তৱ আৰু গভীৰ চিত্রণ। অসমীয়া সাহিত্যত নাৰীৰ অভিজ্ঞতা, মানসিকতা, সামাজিক অৱস্থান আৰু আত্মমর্যাদাৰ প্রশ্নক কেন্দ্রীয় বিষয় হিচাপে উপস্থাপন কৰা লেখিকাসকলৰ ভিতৰত তেওঁ অগ্রগণ্য। তেওঁৰ উপন্যাসসমূহত নাৰী কেৱল পৰিয়ালৰ সদস্য বা প্রেমৰ বিষয় নহয়; তেওঁ এগৰাকী স্বতন্ত্র ব্যক্তি, যাৰ নিজস্ব চিন্তা, অনুভূতি আৰু সপোন আছে।

পিতৃতান্ত্রিক সমাজ ব্যৱস্থাৰ ফলত নাৰীয়ে ভোগ কৰা বিভিন্ন ধৰণৰ শোষণ, বঞ্চনা আৰু মানসিক যন্ত্রণাক তেওঁ অতি সংবেদনশীলতাৰে ৰূপায়িত কৰিছে। দিনৰ পিছত দিন, অন্য জীৱন, চম্পাৱতী আদি উপন্যাসত নাৰীৰ আত্মপৰিচয়ৰ সন্ধান, সামাজিক বাধাৰ বিৰুদ্ধে সংগ্রাম আৰু

স্বাধীনতাৰ আকাংক্ষা শক্তিশালীভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। নাৰীৰ জীৱনক কেৱল কৰুণতাৰ মাজতে সীমাবদ্ধ নাৰাখি তেওঁ আত্মবিশ্বাসী আৰু প্ৰতিবাদী ৰূপতো উপস্থাপন কৰিছে।

এই বাস্তৱধৰ্মী নাৰী-চিত্ৰণে তেওঁৰ সাহিত্যিক বিশেষ তাৎপৰ্য প্ৰদান কৰিছে। অসমীয়া সমাজত নাৰীৰ অৱস্থান আৰু নাৰীমুক্তিৰ প্ৰশ্নসমূহক সাহিত্যৰ কেন্দ্ৰীয় আলোচনাৰ বিষয় কৰি তোলাত নিৰূপমা বৰগোহাঞিৰ ভূমিকা অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ। এই কাৰণেই তেওঁ অসমীয়া সাহিত্যৰ অন্যতম প্ৰধান নাৰীবাদী ঔপন্যাসিক হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰিছে।

মধ্যবিত্ত সমাজৰ ৰূপায়ণ

নিৰূপমা বৰগোহাঞিৰ উপন্যাসসমূহত মধ্যবিত্ত সমাজৰ জীৱন অতি সূক্ষ্মভাৱে ৰূপায়িত হৈছে। স্বাধীনতাৰ পিছত অসমত সৃষ্টি হোৱা নতুন মধ্যবিত্ত শ্ৰেণীৰ আশা-আকাংক্ষা, জীৱনসংগ্ৰাম, সামাজিক সংকট আৰু মানসিক দ্বন্দ্ব তেওঁ বাস্তৱধৰ্মীভাৱে চিত্ৰিত কৰিছে। এই সমাজখন পৰম্পৰা আৰু আধুনিকতাৰ মাজত অৱস্থিত; ফলত ইয়াৰ জীৱনধাৰাত বিভিন্ন ধৰণৰ দ্বন্দ্ব আৰু জটিলতা দেখা যায়।

তেওঁৰ উপন্যাসত শিক্ষিত মধ্যবিত্ত শ্ৰেণীৰ আৰ্থিক অনিশ্চয়তা, সামাজিক প্ৰতিষ্ঠাৰ আকাংক্ষা, পাৰিবাৰিক টানাপোড়েন আৰু মূল্যবোধৰ সংকট সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। সমাজত নিজৰ স্থান সুদৃঢ় কৰাৰ প্ৰচেষ্টাত মধ্যবিত্ত মানুহে কেনেদৰে মানসিক চাপ, হতাশা আৰু দ্বিধাৰ সন্মুখীন হয়, সেই বাস্তৱতা তেওঁ সফলভাৱে ৰূপায়িত কৰিছে।

মধ্যবিত্ত সমাজৰ এই বিশ্লেষণৰ ফলত তেওঁৰ সাহিত্য কেৱল ব্যক্তিগত জীৱনৰ কাহিনী হৈ নাথাকে; ই এক বৃহত্তৰ সামাজিক দলিলত পৰিণত হয়। অসমীয়া সমাজৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ পৰিৱৰ্তনশীল স্তৰক সাহিত্যিক ৰূপত সংৰক্ষণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁৰ অৱদান বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য।

বাস্তৱধৰ্মিতা

বাস্তৱধৰ্মিতা নিৰূপমা বৰগোহাঞিৰ উপন্যাসৰ অন্যতম মুখ্য বৈশিষ্ট্য। তেওঁ কল্পনাৰ ওপৰত অত্যধিক নিৰ্ভৰ নকৰি বাস্তৱ জীৱনৰ ঘটনা, অভিজ্ঞতা আৰু সমস্যাক সাহিত্যৰ ভিত্তি হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছে। সমাজৰ দৈনন্দিন জীৱন, পাৰিবাৰিক সমস্যা, ব্যক্তিগত যন্ত্ৰণা আৰু সামাজিক বৈষম্যৰ বাস্তৱ চিত্ৰ তেওঁৰ সাহিত্যত স্পষ্টভাৱে প্ৰতিফলিত হৈছে।

তেওঁৰ চৰিত্ৰসমূহো বাস্তৱ জীৱনৰ মানুহৰ দৰে। তেওঁলোক সম্পূৰ্ণ ভাল বা সম্পূৰ্ণ বেয়া নহয়; বৰং মানৱীয় গুণ-দোষৰ সমন্বয়েৰে গঠিত। সুখ, দুখ, আশা, হতাশা, সফলতা আৰু ব্যৰ্থতাৰ মাজেৰে তেওঁলোকৰ জীৱন আগবাঢ়ে। ফলত পাঠকে চৰিত্ৰসমূহৰ সৈতে সহজে আত্মীয়তা অনুভৱ কৰে।

এই বাস্তৱধৰ্মিতাই তেওঁৰ উপন্যাসসমূহক বিশ্বাসযোগ্য আৰু হৃদয়স্পৰ্শী কৰি তুলিছে। পাঠকে তেওঁৰ সাহিত্যত নিজৰ সমাজ, নিজৰ সময় আৰু নিজৰ জীৱনৰ প্ৰতিফলন দেখা পায়। সেয়েহে তেওঁৰ সাহিত্য সামাজিক ইতিহাসৰো এক মূল্যবান দলিল হিচাপে বিবেচিত হয়।

ভাষা আৰু বৰ্ণনাশৈলী

নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ ভাষা সহজ, সৰল, স্বাভাৱিক আৰু সংযমী। তেওঁ অতিৰঞ্জিত অলংকাৰ বা জটিল বাক্যগঠনৰ পৰিৱর্তে দৈনন্দিন জীৱনৰ ওচৰ চাপি থকা ভাষাৰ ব্যৱহাৰ কৰিছে। এই ভাষাশৈলীৰ ফলত তেওঁৰ সাহিত্য সকলো স্তৰৰ পাঠকৰ বাবে সহজবোধ্য আৰু গ্রহণযোগ্য হৈ উঠিছে।

তেওঁৰ বর্ণনাশৈলীৰ আন এটা গুৰুত্বপূর্ণ বৈশিষ্ট্য হৈছে সূক্ষ্ম পর্যবেক্ষণ ক্ষমতা। মানুহৰ আচৰণ, মনস্তত্ত্ব, সামাজিক সম্পর্ক আৰু পৰিৱেশৰ ক্ষুদ্রাতিক্ষুদ্র দিশসমূহো তেওঁ নিখুঁতভাৱে লক্ষ্য কৰে আৰু সাহিত্যত সজীৱ ৰূপত উপস্থাপন কৰে। চৰিত্রৰ মানসিক অৱস্থা প্রকাশ কৰাৰ ক্ষেত্রত তেওঁৰ ভাষা বিশেষভাৱে সফল।

স্থানীয় ভাষা, সামাজিক পৰিৱেশ, সাংস্কৃতিক উপাদান আৰু কথ্যভাষাৰ স্বাভাৱিক ব্যৱহাৰে তেওঁৰ উপন্যাসসমূহক অধিক বাস্তৱধর্মী কৰি তুলিছে। কেতিয়াবা তেওঁৰ ভাষাত কাব্যিক সৌন্দর্যও দেখা যায়, কিন্তু সেই কাব্যিকতা কেতিয়াও কাহিনীৰ স্বাভাৱিকতাক ব্যাহত নকৰে। এই সংযমী অথচ শিল্পসম্মত বর্ণনাশৈলীয়েই নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ সাহিত্যিক অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যত এক স্বকীয় মর্যাদা প্রদান কৰিছে।

গ্রাম্য আৰু নগৰীয়া জীৱনৰ সমন্বিত ৰূপায়ণ

নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ উপন্যাসসমূহত অসমৰ গ্রাম্য আৰু নগৰীয়া দুয়োখন সমাজৰ বাস্তৱ চিত্র দেখা যায়। তেওঁ কেৱল গাঁও বা কেৱল চহৰক কেন্দ্র কৰি সাহিত্য ৰচনা কৰা নাই; বৰং সমাজৰ পৰিৱর্তনশীল ৰূপটোক সামগ্রিকভাৱে উপস্থাপন কৰিছে। স্বাধীনতাৰ পিছত অসমৰ বহু মানুহে গাঁওৰ পৰা চহৰলৈ স্থানান্তৰিত হৈছিল। এই সামাজিক পৰিৱর্তনৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা নতুন জীৱনধাৰা আৰু মানসিকতাৰ চিত্র তেওঁ সূক্ষ্মভাৱে অংকন কৰিছে।

গ্রাম্য সমাজৰ সৰলতা, সামাজিক সম্প্রীতি, লোকাচাৰ আৰু জীৱনসংগ্রামৰ লগতে নগৰীয়া সমাজৰ প্রতিযোগিতা, ব্যক্তিকেন্দ্রিকতা, আধুনিকতা আৰু মানসিক নিঃসঙ্গতাৰ ছবি তেওঁৰ উপন্যাসত সমানে স্থান পাইছে। ফলত পাঠকে অসমৰ সমাজজীৱনৰ এক বিস্তৃত আৰু বহুমাত্রিক ৰূপৰ সৈতে পৰিচিত হ'ব পাৰে।

এই দ্বৈত সমাজ-চেতনা তেওঁৰ সাহিত্যৰ এক বিশেষ শক্তি। ইয়াৰ ফলত তেওঁৰ উপন্যাসসমূহ কেৱল ব্যক্তিগত কাহিনী নহয়; বৰং অসমৰ সামাজিক ৰূপান্তৰৰ এক শিল্পিত দলিল হিচাপে পৰিগণিত হৈছে।

মনস্তাত্ত্বিক বিশ্লেষণ

নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ উপন্যাসৰ অন্যতম শক্তিশালী দিশ হৈছে মনস্তাত্ত্বিক বিশ্লেষণ। তেওঁ কেৱল বাহ্যিক ঘটনা বা সামাজিক পৰিস্থিতিৰ বর্ণনাতে সীমাবদ্ধ নাথাকে; বৰং চৰিত্রসমূহৰ অন্তর্জগত, অনুভূতি, দ্বিধা, সংকট আৰু মানসিক সংঘাতৰ গভীৰ অনুসন্ধান কৰে। বিশেষকৈ নাৰী চৰিত্রসমূহৰ মানসিক অৱস্থাৰ চিত্রণত তেওঁ অসাধাৰণ দক্ষতাৰ পৰিচয় দিছে।

তেওঁৰ উপন্যাসত বহু চৰিত্রই সামাজিক দায়িত্ব, ব্যক্তিগত আকাংক্ষা আৰু পাৰিবাৰিক বাধ্যবাধকতাৰ মাজত সংঘাত অনুভৱ কৰে। এই সংঘাতৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা মানসিক টানাপোড়েন, হতাশা, নিঃসঙ্গতা আৰু আত্মসংগ্রামক লেখিকাই সূক্ষ্মভাৱে বিশ্লেষণ কৰিছে। চৰিত্রসমূহৰ মনোজগতৰ এই গভীৰ অনুসন্ধানে পাঠকক তেওঁলোকৰ জীৱনৰ সৈতে আত্মীয়তা অনুভৱ কৰিবলৈ সহায় কৰে।

মনস্তাত্ত্বিক বিশ্লেষণৰ এই বৈশিষ্ট্যই নিৰূপমা ৰৱগোহাঞিৰ উপন্যাসসমূহক এক বিশেষ সাহিত্যিক গভীৰতা প্রদান কৰিছে। ইয়াৰ ফলত তেওঁৰ সাহিত্য কেৱল সামাজিক দলিল নহয়; মানৱ মনস্তত্ত্বৰো এক গুৰুত্বপূর্ণ অধ্যয়ন হৈ উঠিছে।

মানৱতাবাদী দৃষ্টিভংগী

নিৰূপমা ৰৱগোহাঞিৰ সাহিত্যৰ কেন্দ্রত সদায়েই মানুহ আৰু মানৱতা অৱস্থান কৰে। সমাজৰ বিভিন্ন স্তৰৰ মানুহৰ জীৱন, তেওঁলোকৰ সুখ-দুখ, আশা-আকাংক্ষা আৰু সংগ্রামৰ প্রতি তেওঁ গভীৰ সহানুভূতি প্রকাশ কৰিছে। তেওঁৰ সাহিত্যত কোনো বিশেষ শ্রেণী, জাতি বা লিংগৰ প্রতি পক্ষপাতিত্ব দেখা নাযায়; ৰৰং মানুহক মানুহ হিচাপেই মূল্যায়ন কৰা হয়।

তেওঁৰ উপন্যাসসমূহত সামাজিক বৈষম্য, শোষণ, দৰিদ্রতা আৰু অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে এক অন্তর্নিহিত প্রতিবাদ লক্ষ্য কৰা যায়। কিন্তু এই প্রতিবাদ কেতিয়াও উচ্চকিত বা প্রচাৰধর্মী নহয়; ই মানৱীয় বোধ আৰু সংবেদনশীলতাৰ মাজেৰে প্রকাশ পাইছে। এই কাৰণেই তেওঁৰ সাহিত্যত এক শক্তিশালী মানৱতাবাদী সুৰ অনুভৱ কৰা যায়।

মানৱতাৰ প্রতি এই গভীৰ আস্থা আৰু বিশ্বাসে তেওঁৰ সাহিত্যক চিৰকালীন মূল্য প্রদান কৰিছে। সমাজ আৰু সময় সলনি হ'লেও মানুহৰ মৌলিক অনুভূতি আৰু মূল্যবোধ একে থাকে—এই সত্যই তেওঁৰ সাহিত্যৰ মূল ভিত্তি।

নাৰীবাদী চেতনা

অসমীয়া সাহিত্যত নাৰীবাদী চিন্তাধাৰাক শক্তিশালীভাৱে প্রতিফলিত কৰা লেখিকাসকলৰ ভিতৰত নিৰূপমা ৰৱগোহাঞিৰ স্থান অগ্রগণ্য। তেওঁ নাৰীৰ সমস্যাক কেৱল সহানুভূতিৰ বিষয় হিচাপে উপস্থাপন কৰা নাই; ৰৰং সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু মানসিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা বিশ্লেষণ কৰিছে। তেওঁৰ নাৰী চৰিত্রসমূহ নিজৰ অস্তিত্ব আৰু অধিকাৰৰ বিষয়ে সচেতন।

পিতৃতান্ত্রিক সমাজ ব্যৱস্থাই নাৰীৰ ওপৰত আৰোপ কৰা বিভিন্ন সীমাবদ্ধতা, বৈষম্য আৰু অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ সাহিত্যত এক নীৰৱ কিন্তু দৃঢ় প্রতিবাদ দেখা যায়। অন্য জীৱন, চম্পাৱতী, দিনৰ পিছত দিন আদি উপন্যাসত নাৰীয়ে নিজৰ আত্মমর্যাদা আৰু স্বাধীনতাৰ বাবে কৰা সংগ্রাম বিশেষভাৱে লক্ষ্যণীয়।

এই নাৰীবাদী চেতনা কোনো উগ্ৰ মতাদৰ্শৰ ৰূপত প্ৰকাশ পোৱা নাই; ববং বাস্তৱ জীৱনৰ অভিজ্ঞতা আৰু মানৱীয় অনুভৱৰ মাজেৰে বিকশিত হৈছে। সেয়েহে তেওঁৰ নাৰীবাদ জীৱনঘনিষ্ঠ, সংবেদনশীল আৰু বিশ্বাসযোগ্য।

অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যত নিৰুপমা ববগোহাঞিৰ স্থান

স্বাধীনতা-উত্তৰ অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ ইতিহাসত নিৰুপমা ববগোহাঞিৰ স্থান অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ। বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য, হোমেন ববগোহাঞি, লক্ষ্মীনন্দন বৰা, মামণি ৰয়ছম গোস্বামী আদিৰ সমসাময়িক হ'লেও তেওঁ নিজৰ স্বকীয় সাহিত্যিক দৃষ্টিভংগীৰে এক পৃথক পৰিচয় গঢ়ি তুলিছে।

নাৰী-জীৱনৰ গভীৰ বিশ্লেষণ, সমাজ-সচেতনতা, বাস্তৱধৰ্মিতা আৰু মনস্তাত্ত্বিক অনুসন্ধানৰ বাবে তেওঁৰ উপন্যাসসমূহ অসমীয়া সাহিত্যৰ অমূল্য সম্পদ হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। বিশেষকৈ মধ্যবিত্ত সমাজ, নাৰীসত্তা আৰু সামাজিক পৰিৱৰ্তনৰ চিত্ৰণত তেওঁ এক নতুন ধাৰাৰ সূচনা কৰিছিল।

সাহিত্য অকাডেমি বঁটাৰে সন্মানিত অভিযাত্ৰী উপন্যাসৰ পৰা আৰম্ভ কৰি তেওঁৰ সমগ্ৰ সাহিত্যকৰ্ম অসমীয়া সাহিত্যৰ বিকাশত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছে। সেয়েহে নিৰুপমা ববগোহাঞিক আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ ঔপন্যাসিক বুলি ক'ব পাৰি।

W অগ্ৰগতিৰ নিৰীক্ষণ

২ নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ

সমাজ-সচেতনতা ... ... নাৰী-জীৱনৰ চিত্ৰণ ... ... মধ্যবিত্ত সমাজ ... ... বাস্তৱধৰ্মিতা ... ... মনস্তাত্ত্বিক বিশ্লেষণ ... ... নাৰীবাদী চেতনা ... ... ভাষা আৰু বৰ্ণনাশৈলী ... ... সামগ্ৰিক আলোচনা।

2১২.৫ অধ্যায়টিৰ পৰা আমি কি শিকিলোঁ

• নিৰুপমা ববগোহাঞি আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ অন্যতম বিশিষ্ট ঔপন্যাসিক, গল্পকাৰ আৰু নিবন্ধকাৰ।

• তেওঁ ইংৰাজী আৰু অসমীয়া দুয়োটা বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰিছিল।

• সেই নদী নিৰবধি তেওঁৰ প্ৰথম উপন্যাস আৰু অভিযাত্ৰী তেওঁৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ জীৱনীমূলক উপন্যাস।

• নাৰী-জীৱনৰ বাস্তৱ চিত্ৰণ, সমাজ-সচেতনতা আৰু মধ্যবিত্ত সমাজৰ ৰূপায়ণ তেওঁৰ সাহিত্যৰ মুখ্য বৈশিষ্ট্য।

• বাস্তৱধৰ্মিতা, মনস্তাত্ত্বিক বিশ্লেষণ আৰু মানৱতাবাদী দৃষ্টিভংগীয়ে তেওঁৰ উপন্যাসসমূহক গভীৰতা প্ৰদান কৰিছে।

• নাৰীবাদী চেতনা তেওঁৰ সাহিত্যৰ অন্যতম শক্তিশালী দিশ।

• সহজ, সংযমী আৰু জীৱনঘনিষ্ঠ ভাষাশৈলী তেওঁৰ সাহিত্যৰ বিশেষ সম্পদ।

• অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যত তেওঁ এক স্বকীয় আৰু স্থায়ী স্থান অধিকাৰ কৰি আছে।

O ১২.৬ অধিক জানিবলৈ

১। কটকী, প্ৰফুল্ল (১৯৭৯); স্বৰাজোত্তৰ অসমীয়া উপন্যাস সমীক্ষা; গুৱাহাটী : বীণা লাইব্ৰেৰী।

২। ঠাকুৰ, নগেন (সম্পা.) (২০০০); এশ বছৰৰ অসমীয়া উপন্যাস; গুৱাহাটী : জ্যোতি প্ৰকাশন।

৩। দাস, অমল চন্দ্ৰ (সম্পা.) (২০১২); অসমীয়া উপন্যাস পৰিক্ৰমা; গুৱাহাটী : বনলতা।

৪। নেওগ, মহেশ্বৰ (১৯৬৪); অসমীয়া সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা; গুৱাহাটী : চন্দ্ৰ প্ৰকাশ।

৫। বৰগোহাঞি, হোমেন (সম্পা.) (১৯৯৩); অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী (ষষ্ঠ খণ্ড); গুৱাহাটী : আনন্দৰাম বৰুৱা ভাষা, কলা-সংস্কৃতি সংস্থা।

৬। বৰগোহাঞি, হোমেন (সম্পা.) (১৯৬৭); বিংশ শতাব্দীৰ অসমীয়া সাহিত্য; যোৰহাট : অসম সাহিত্য সভা।

৭। ভৰালী, শৈলেন (১৯৯৩); উপন্যাস বিচাৰ আৰু বিশ্লেষণ; গুৱাহাটী : চন্দ্ৰ প্ৰকাশ।

৮। শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰনাথ (১৯৯৭); অসমীয়া উপন্যাসৰ ভূমিকা; গুৱাহাটী : সৌমাৰ প্ৰকাশ।

৯। শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰনাথ (২০০৭); অসমীয়া উপন্যাসৰ গতিধাৰা; গুৱাহাটী : সৌমাৰ প্ৰকাশ।

১০। শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰনাথ (২০০৯); অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত; গুৱাহাটী : সৌমাৰ প্ৰকাশ।

১১। শৰ্মা, গোবিন্দ প্ৰসাদ (১৯৯৫); উপন্যাস আৰু অসমীয়া উপন্যাস; গুৱাহাটী : ষ্টুডেণ্টছ ষ্টৰ্ছ।

U অগ্ৰগতিৰ খতিয়ান (কেৱল ৰূপৰেখা)

১ নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ

জন্ম আৰু শিক্ষা ... ... শিক্ষকতা আৰু সম্পাদনা ... ... গল্পকাৰ আৰু ঔপন্যাসিক হিচাপে পৰিচয় ... ... উল্লেখযোগ্য উপন্যাসসমূহ ... ... সাহিত্য অকাডেমি বঁটা ... ... সামগ্ৰিক মূল্যায়ন।

২ নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ

সমাজ-সচেতনতা ... ... নাৰী-জীৱনৰ চিত্ৰণ ... ... মধ্যবিত্ত সমাজ ... ... বাস্তৱধৰ্মিতা ... ... মনস্তাত্ত্বিক বিশ্লেষণ ... ... নাৰীবাদী চেতনা ... ... ভাষা আৰু বৰ্ণনাশৈলী ... ... সামগ্ৰিক আলোচনা।

M ১২.৮ আৰ্হি প্ৰশ্ন

১। নিৰুপমা বৰগোহাঞিৰ জীৱন আৰু সাহিত্যিক অৱদান আলোচনা কৰক।

২। ঔপন্যাসিক হিচাপে নিৰূপমা ৰৱগোহাঞিৰ স্থান নিৰূপণ কৰক।

৩। নিৰূপমা ৰৱগোহাঞিৰ উপন্যাসৰ সাধাৰণ বৈশিষ্ট্যসমূহ আলোচনা কৰক।

৪। নিৰূপমা ৰৱগোহাঞিৰ সাহিত্যত নাৰী-জীৱনৰ চিত্রণ সম্পর্কে আলোচনা কৰক।

৫। তেওঁৰ উপন্যাসসমূহত মধ্যবিত্ত সমাজৰ ৰূপায়ণ কেনেদৰে ঘটিছে?

৬। নিৰূপমা ৰৱগোহাঞিৰ সাহিত্যত নাৰীবাদী চেতনা সম্পর্কে আলোচনা কৰক।

৭। সমাজ-সচেতন ঔপন্যাসিক হিচাপে নিৰূপমা ৰৱগোহাঞিৰ মূল্যায়ন আগবঢ়াওক।

৮। চমুটোকা লিখক—

(ক) সেই নদী নিৰবধি

(খ) দিনৰ পিছত দিন

(গ) অন্য জীৱন

(ঘ) চম্পাৱতী

(ঙ) অভিযাত্রী

(চ) নিৰূপমা ৰৱগোহাঞিৰ নাৰীবাদী দৃষ্টিভংগী

(ছ) নিৰূপমা ৰৱগোহাঞিৰ বাস্তৱধর্মিতা

(জ) মধ্যবিত্ত সমাজৰ ৰূপায়ণ